PSALMUL 18

1. [1]DOAMNE, Te iubesc din suflet,
Doamne sfânt, tăria mea,
[2]Tu-mi ești stânca, cetățuia,
izbăvirea-n vreme grea!
Tu-mi ești, DOAMNE, stânca tare,
stânca-n care mă ascund,
scutul meu, întăritura
unde cei răi nu pătrund!

2. [3]Eu „Slăvit să
fie DOMNUL!”
strig când sunt primejduit
și de-ai mei vrăjmași
puternici
într-o clipă-s izbăvit!
[4]Mă-ncinsese-a’ morții
lanțuri
și pieirea mă-ngrozea,
[5]a mormântului și-a morții
legătură mă ținea.

3. [6]Dar în marea-mi
strâmtorare
L-am chemat pe El degrab’,
El mi-a ascultat din ceruri
glasul, strigătul meu slab.
[7]Atunci, zguduind pământul,
cu mânie l-a mișcat,
[8]foc a-mprăștiat din gura-I,
jar aprins a revărsat.

4. [9]A plecat ‘nainte-I cerul
și S-a coborât pe nor,
[10]pe aripi de vânt plutit-a
și pe-un heruvim în zbor,
[11]haină-avea din întuneric,
cort din ape și din nori,
[12]din răsfrângerea luminii
nori de foc ieșeau și sori.

5. [13]DOMNUL a tunat din ceruri
glas cu grindină și foc,
[14]risipind săgeți de trăsnet,
pe vrăjmași i-a-nvins pe loc;
[15]atunci s-au văzut adâncul
și-ale lumii temelii
la mustrarea Ta, o, DOAMNE,
la a’ Tale vijelii.

6. [16]El de sus întins-a mâna,
din adânc m-a apucat,
dintre valuri mari de ape
El m-a scos și m-a scăpat.
[17]De potrivnicul mai tare,
de vrăjmaș, m-a izbăvit,
[18]năvălise peste mine,
însă El m-a ocrotit.

7. 19 El m-a scos la larg scăpându-mi
viața fiindcă mă iubea,
20 dup-a mea neprihănire
Dumnezeu îmi răsplătea.
21 Căci a’ Lui cărări păzit-am
și-mpotrivă-l n-am greșit.
22 Legea Lui și-a’ Lui cuvinte
mi-au fost dragi și le-am păzit.

8. [23]Fără vină-am fost spre DOMNUL,
m-am păzit de calea rea,
[24]iar El mi-a plătit acestea
după neprihana mea.
[25]Cu cel bun Tu bun ești, Doamne,
[26]și curat cu cel curat,
însă după stricăciunea-i
Tu Te porți cu cel stricat.

9. 27 Scapi poporul ce se pleacă
și smerești pe cei trufași.
28 Tu-mi aprinzi a mea lumină,
la-ntuneric nu mă lași;
29 sfărm cu Tine oști ‘narmate
și sar zidul întărit.
30 Tu în tot ce faci, o, DOAMNE,
ești în veac desăvârșit!

10. Încercat Îți e Cuvântul,
scutul nostru de-orice fel.
[31]Cine-i Dumnezeu
ca DOMNUL,
cine-i stâncă-afar’ de El?
[32]Dumnezeul meu mă-ncinge
cu puteri, ca drept să merg,
[33]cu picioare iuți mă face
pe ‘nălțimea mea s-alerg.

11. [34]El mi-nvață mâna-n lupte
și țin arcul tare-ntins,
[35]Tu-mi dai scutul mântuirii
și mă faci de neînvins!
[36]Tu-mi lărgești a mea cărare
să n-alunec eu nicicând,
[37]mi-urmăresc și-ajung vrăjmașii
și-i zdrobesc, pe toți călcând.

12. [38]Îi zdrobesc să nu mai poată
din noroi a se scula,
[39]Tu îmi dai putere-n lupte
și vrăjmașii-n mâna mea,
[40]Tu-mi faci pe vrăjmași să fugă,
de pot eu să-i nimicesc.
[41]Ei Te strigă, dar nu scapă…
DOMNU-i lasă să-i zdrobesc.

nțelegeri
când poporu-i mâniat,
43mă pui fruntea multor neamuri,
cel străin îmi stă plecat.
44Toți m-ascultă și-mi cer sfaturi,
45vin în fața-mi tremurând.
46Să trăiască veșnic DOMNUL,

14. Și slăvit să fie Domnul
mântuirii mele mari,
[47]Dumnezeu, Răzbunătorul,
ce-mi supune neamuri tari!
[48]Tu mă izbăvești de-a pururi
de vrăjmași și-urmăritori,
Tu mă-nalți cu mult deasupra
celor răi și-asupritori!

15. [49]De aceea printre neamuri,
DOAMNE,-n veci Te-oi lăuda,
slavă sfântului Tău Nume
totdeauna voi cânta!
[50]El dă izbăviri la unsul
și-mpăratul Său pe plac,
lui David și seminției
alor lui, acum și-n veac.